

Írni vagy nem írni?

Írta: Justina Lichner

Igaz történet alapján

„És szabadon választhatnak” (vö. 2 Nefi 2:27).

Justina egészen kihúzta magát a székén. Az új ceruzáit kitétte a pad tetejére. Ez volt a tanév első napja. Már találkozott az osztálytársaival, és készített egy jópofa rajzot is.

Ekkor Werner tanító néni így szólt: „Ideje gyakorolni az írást!” Kiosztotta a lapokat az osztálynak. „Harminc percek van rá. Aztán kimegyünk szünetre.”

Justina nyelt egyet. „Jaj, ne! Máris írni fogunk?” – gondolta.

Az előző évben Justinának nagyon nehezen ment az olvasás és az írás. Úgy tűnt, hogy az összes barátja szereti. Nekik nem esett annyira nehezükre. Mi van, ha ez az év megint olyan lesz, mint a tavalyi volt?

Justina kézbe vette az egyik ceruzáját. Ránézett a lapra. Összeszorult a gyomra. Az osztálytársai már mind nekiálltak az írásnak. Csak ő nem.

Beszélni szeretett volna a tanító nénivel. Vajon mérges lesz, amiért Justinának nem megy? De ha mérges is lesz, talán még az is jobb, mint írni.

Justina odament a tanári asztalhoz. „Tanító néni! Ez most nehezebb, mint amit tavaly csináltam. Nem hiszem, hogy meg tudom csinálni.”

A tanító néni nem tűnt mérgesnek. Rámosolygott Justinára. „Csak csináld meg, amit tudsz. Talán még téged is meglep, hogy mire vagy képes! Nem mindig választhatod azt, amiben jó vagy. De azt mindig megválaszthatod, hogy mennyire komolyan igyekszel.”

Justina visszaült a padjába. Azon gondolkodott, amit a tanító néni mondott. „Választhatom azt, hogy megpróbálok.” Ez hasonló volt ahhoz, amit az Elemiben tanult. Az ottani osztályában olvastak egy szentírást, amelyben az állt, hogy „szabadon választhatunk”. Ez azt jelenti, hogy saját döntéseket hozhatunk. Mennyei Atya bízik bennünk, hogy jó döntéseket fogunk hozni. Azt ígéri, hogy segíteni fog nekünk, amikor hibázunk.

Lehet, hogy ez a tanév mégis más lesz? Talán *választhatja* azt, hogy másmilyené fogja tenni! Justina kézbe vette az egyik ceruzáját. Ránézett a lapra. Már nem

szorult össze a gyomra. „Rendben. Megcsinálom!” – gondolta magában.

Kicsöngettek. Justina még nem készült el. De már majdnem a felét megcsinálta! Jelentkezett. „Maradhatok, hogy befejezzem? Már majdnem kész vagyok!”

A tanító néni mosolygott és bólintott.

Justina végre beadta a lapját. A keze fájt egy kicsit. Még az agya is fájt! De mosolygott. Még soha nem gyakorolta ilyen keményen az írást.

Másnap az osztályban az olvasást gyakorolták. A tanító néni mindenkit arra kért, hogy olvasson 20 percig. Justina most is megpróbálta. Kinyitotta a könyvét, és elkezdte kiolvasni a szavakat.

Justina attól fogva mindennap hozott saját döntéseket. Azt választotta, hogy olvas. Azt választotta, hogy ír. Talán az olvasás és az írás nem is olyan rossz!

Még azt a döntést is meghozta, hogy elmegy a könyvtárba. Kikölcsönzött néhány könyvet. Az előző évben biztosan nem tett volna ilyet. Hamarosan már állandóan olvasott. Ami kifejezetten jó szórakozás volt! Minél többet olvasott, annál jobban ment az írás is.

Amikor Justina idősebb lett, örült, hogy azt választotta, hogy komolyan fogja gyakorolni az olvasást és az írást, mert később ezek már a kedvenc tevékenységei közé tartoztak. ■

A szerző Németországban, Rajna-vidék-Pfalzban él.

FELNŐVE

Sziasztok! Justina vagyok. Miután megszerettem az írást, egyre csak írtam. Írtam a gimnáziumban. Majd egyetemre mentem, hogy még többet tanuljak az írásról. Most pedig író vagyok! Különböző történeteket írok, mint amilyen ez is, amelyek a gyerekkori nehézségeimről szól. Írtam már folyóiratokba, weboldalakra és újságokba is.